



Dragi gospod Doropoljski!

Hočem Vam pisati nekaj vrstic. V »Zvončku« najrajša berem Vaš kотиček in tudi Srbske narodne pripovedke in še drugo. Na »Zvonček« sem naročena prvo leto, ki ga prav rada berem. Naznanilo sem imela precej dobro. V šolo hodim jako rada. Najrajša rišem, tudi zgodovina in zemljepis mi ugajata. Gospoda učitelja imamo radi, ker nam je tudi učitelj dober. Narisati Vam hočem sliko, ki se imenuje »Mladi slikar«. Samo da ne boste zamerili, ker Vas nadlegujem z risanjem. Vdano Vas prosim, da priobčite moje pismo v »Zvončku«.

Vdano Vas pozdravlja

Minka Kocjančičeva,
učenka V. r. v Gorjah pri Bledu.

Odgovor:

Ljuba Minka!

Tvoje risbe, čeprav je vabljava, ne morem porabiti, ker si jo narisala s svinčni kom. Posnetek bi bil premalo viden, zato je bolje, da nam narišeš kaj drugega — toda s črnilom (tušem)! Iz povedanega razvidiš, da me z risanjem ne nadleguješ. Zato — pogumno na delo!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Striček, ki študira v Ljubljani, mi je naročil »Zvonček«, katerega sem si že dolgo želela. Najbolj mi ugaja Vaš kottiček. Moj brat hodi v I. razred in se jako dobro uči, tudi jaz se dobro učim. Čitala sem že prej »Zvonček«, ki so mi ga posodile druge deklice. Pisala Vam bom še večkrat, če Vam je prijetno. Da me boste bolje poznali, Vam povem, da stanujem na Lavi štev. 21 pri Celju. Peljala sem se že tudi v Ljubljano in se mi je jako čudno zdelo, da je Ljubljana tako velika, Celje pa malo. Najbolj me zanima v Celju Stari grad. Mnogo pozdravov Vam pošilja

vdana Vam

Nada Založnikova,
učenka IV. a razreda mestne šole v Celju.

Odgovor:

Ljuba Nada!

Glej, glej, kako dobrega in modrega strička imaš! Ti mu boš delala veselje s tem, da boš vedno pridna in pametna slovenska deklica, ki se naj večkrat oglasi v mojem kottičku!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Z velikim veseljem prebiram Vaš kottiček. Večkrat sem si želela, da bi bila tudi jaz med Vašimi kottičkarji. Zato Vam danes prvič pišem. Preteklo leto sem obiskovala III. meščanski razred. Med vsemi predmeti sta mi bila najljubša risanje in ročno delo, pa tudi slovenščina ni zaostala. Celó posrečilo se mi je, da sem nekatere šolske naloge precej dobro pisala. Naslednjo sem se odločila poslati Vam in prosim, da bi jo priobčili v svojem kottičku.

»Ko stojim zvečer pri oknu...«

Ko lega mrak na zemljo, tedaj tudi jaz pohitim k oknu, da pozdravim še enkrat k počitku se pripravljajočo narodo. Kako lepo je tedaj! Zrak, ki je bil čez dan tako gorak, se je proti večeru ohladil, in sapice prav prijetno pihljajo, tako da se mi zdi, kakor da hoče vsa naroda še enkrat ustreči materi zemlji.

Kmalu zazvoni »Ave Marijo«. Ceste se začno polniti z ljudstvom. Gnetejo se delavci, ki se vračajo od trudapolnega dela iz različnih tvornic. Tu pa tam se priziblje kak starček ali kaka ženica, držeč v rokah palico ali berglje. Vse polno je tudi ljudi, ki gredo bogato opremljeni k večernim zabavam. Zdaj pa zdaj pridrdra kaka elegantna kočija. Električna železnica meri vedno enako svojo pot.

Na nebu se začno prižigati milijoni zvezdic, med njimi pa plava kraljica zvezd — blede luna. Svoje srebrnobeke žarke pošilja daleč naokrog in končno obsije tudi mene. Kmalu se skrije za oblak, a se zopet prikaže v svojem čarobnem



blesku. Med zvezdami kmalu zapazim vesliki in mali voz, pozneje tudi rimsko cesto, ki se mi zdi, kakor da je posuta z nebroj dragimi demanti.

Ko tako stojim in gledam vso to krasoto, ki jo je iz nič naredil Stvarnik, se nehote spomnim tudi na one ubožce, ki ničesar ne vidijo — na slepce. Tudi ti bi marsikaterikrat radi videli lepo prirodo, solnce, luno, zvezde. Čim bolj se poglobim v te misli, tem bolj čudno se mi zdi, kako morejo vse tako prenašati. Na misel mi pride tudi ona krasna pesem, ki jo tako lepo poje slepec:

»Le enkrat bi videl,
kak solnce gor gre,
bi videl, kje luna,
kje zvezde blišč.«

Sprejmite srčne pozdrave od mene in od mojih roditeljev!

Vera Kobalova,
v Ljubljani.

Odgovor:

Ijuba Vera!

Z veseljem priobčujem Tvoj lepi spis o večeru, kakor si ga opazovala, stoječa ob oknu. Ubogi slepci! Ali niso vredni našega usmiljenja in sočuvstvovanja, ker jim je v večno temo pogreznjena vsa lepota tega sveta? Njim gori samo prijazna luč naše ljubezni, njih bedo lajšaj samo naša dobrotornost!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Prosim Vas, da sprejmete tudi mene med koticarje. Hodim v III. razred ljudske šole na Zdolah. Jako rada obiskujem šolo, kjer se veliko koristnega učimo, kar bo potrebno v življenju. Vsi predmeti, ki se jih učimo, me zelo zanimajo. Veselé me tudi ženska ročna dela. Ob koncu šolskega leta bo razstava ročnega dela in šolarji bodo igrali igrico »Lepota slepi«.

Veliko veselje mi je »Zvonček«. Do sedaj sem si ga izposojevala iz šolske knjižnice, a odslej pa bi bila rada tudi jaz na ročnica »Zvonček«. Jako rada čitam Vaš kotček. Posebno mi je ugajala planinska pripovedka »Kekec na volčji sledi«. Kako

lepo nam opisuje ta povest junaštvo Kekeca, ko je rešil Mojco od hudobne Pehte.

Z odličnim spoštovanjem Vas pozdravlja nova prijateljica »Zvončka«

Kristina Knezova,
učenka na Zdolah.

Odgovor:

Ljuba Kristina!

Prav je, da Te zanimajo vsi predmeti, ki se jih учиš v šoli. Ni je stvari, ki je ne boš potrebovala v življenju. Zato pa tudi pravimo: »Ne za šolo, ampak za življenje se učimo!« Lenuharji in malopridneži pa mislijo, da je sitnost učiteljev kriva, ker se morajo učenci učiti. Mnogoteri pride do spoznanja, ko je že prepozno.

Dragi gospod Doropoljski!

Že lani sem Vam nekoč pisal. Ker se mi zdi, da ste bili z mojim pismom zadovoljni, Vam pišem še enkrat. Ko sem bil bolan, sem zložil pesem, ki se glasi:

Pomlad in poletje.

Za našo vasjo
zdaj že je lepó,
tu rože cveto
in ptičke pojo.

Pa prišel je maj,
z njim ljubljani raj.
Oj, to je lepó,
ko črešnje cveto!

Prišlo je poletje,
ko črešnje zore
in vaški otroci
pa ponje hite.

S spoštovanjem!

Dušan K o h,
učenec II. razr. v Lokah.

Odgovor:

Ljubi Dušan!

Zapoj nam še pesemco o jeseni in zimi, ki imata tudi mnogo lepega in veselega za mladino!

